

ALLI PEBRE

El sí de la por

La millor prova que la Constitució europea és indefensible des del punt de vista social, democràtic i nacional és la pseudoclandestina campanya electoral que vivim. Els partits partidaris del sí dediquen molt poc temps a defensar el Tractat, perquè com menys el conegui la gent, millor per als seus interessos, i en canvi es dediquen a desqualificar els partidaris del no amb un acarnissament incomprendible. Equiparar-los amb l'extrema dreta, titllar-los de provincians o insinuar que si guanya el no deixarem de rebre ajudes de la UE són arguments inacceptables. D'això se'n diu apel·lar al vot de la por.

Aquesta desesperació només pot obeir al nerviosisme que genera la constatació que la participació en el referèndum serà baixa i que el pes dels partidaris del no augmenta cada dia, fins al punt que aquest diumenge hi pot haver sorpreses. Amb arguments tan lamentables només afavoreixen la mobilització dels partidaris de rebutjar aquesta Constitució, que des dels Països Catalans és vista com un tractat que no solament no ens reconeix com a realitat nacional ni cultural sinó que ens nega el dret a ser en el futur.

Per a molts catalans, Europa ha passat de ser una esperança on trobar el reconeixement que històricament Espanya ens ha negat sempre a ser una decepció. El Tractat dibuixa una Europa freda i distant, segrestada pels estats, que són l'única realitat que reconeix i a la qual cedeix tot el poder de decisió. Per tant, rebutjar aquest Tractat no és anar contra Europa, és demanar que Europa torni a ser ella mateixa, una esperança i no una decepció. És demanar que Europa no quedi segrestada per Berlusconi, Chirac, Schröder i Zapatero, per posar-ne un exemple.

Pere Martí

La crònica

Els fixos discontinus i el deute infinit

Diumenge, 6 de febrer

El túnel del temps a Salamanca. Habitualment aquesta crònica tracta informacions referides a l'àmbit del país; aquesta setmana, però, hi afegirem Salamanca. De fet, ens referim als papers que per accident històric (conegut com a "dret de conquesta") són encara en aquesta localitat espanyola. D'alguna manera, doncs, parlem d'uns papers que, a pesar de no ser aquí, és com si hi fossin. Fet l'aclariment, volíem recollir l'èxit de la ciència en aconseguir teletransportar del túnel del temps més fosc i profund quinze espècimens d'homínids (segons contenen les cròniques locals) a la *plaza Mayor* d'aquesta vila castellana. Per aconseguir-ho, els científics, com a recurs, van utilitzar el reclam d'una concentració amb el cant d'"*Un archivo, una nación*". Els quinze individus concentrats emetien diversos càntics, entre els quals, "*Contra el vicio de pedir, la virtud de no dar. No a la chulería de Maragall*."

Dimarts, 8 de febrer

Ben a la vista. El PSPV-PSOE fa marxa enrere i, després d'haver presentat una proposta no de llei l'any 2003 perquè l'AVE transcorreguera sota terra i disminuïra el seu impacte ambiental, ara, amb el seu partit al Govern espanyol, retiren el text de les Corts valencianes amb l'excusa que ja està ben a prop d'eixir a la llum pública quina serà definitivament la solució que adoptarà el Ministeri de Foment. La mesura podria tenir conseqüències si finalment l'AVE no se soterra, ja que alcaldes importants de l'Horta han arribat a dir que plantarien cara a la ministra, Magdalena Álvarez, fins a les últimes conseqüències. Es tracta d'una promesa del PSOE amb vista a les eleccions espanyoles del passat 14-M, i el PP ja s'ha afanyat a advertir del "doble llenguatge" dels socialistes segons si estan o no al poder.

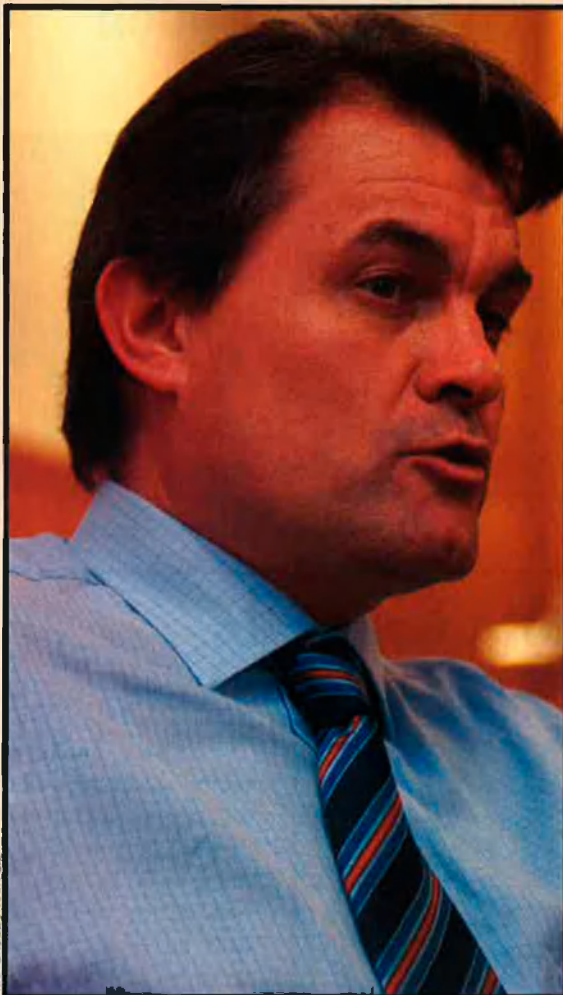
Fixos discontinus en perill. Els treballadors contractats amb la modalitat de fix

discontinuo (que treballen un nombre de mesos l'any, normalment sis o set, i passen a l'atur la resta del temps) corren perill, segons s'ha fet públic. El Govern Zapatero vol posar límits o impedir el cobrament de l'atur en els mesos d'inactivitat perquè, segons aquest partit, l'actual sistema "desincentiva" el treballador a cercar feina, per la qual cosa l'estat ha de pagar. A Balears, l'impacte ha estat brutal. Hi ha entre 40.000 i 50.000 treballadors fixos discontinus que podrien perdre de cop tot el sistema de vida que tenen des de fa unes tres dècades.

Dimecres, 9 de febrer

Una miqueta més, per favor. Quan encara ressonen els crits de Rita Barberà contra Jordi Sevilla pels límits que aquest ha posat a l'endeutament de València, quan encara està calent l'informe del síndic referent al 2003, que dona testimoni d'un deute descomunal, el president de la Federació Valenciana d'Empresaris de la Construcció, Juan Eloy Durà, demana encara més endeutament de la Generalitat Valenciana, "i que ho paguen les futures generacions, que són les que en gaudiran". Tenint en compte el fort descens de la natalitat i les elevades quantitats de deute, potser caldrà repoblar el País Valencià per assumir el deute futur.

Artur Mas, contra el desconcert. Com no havia passat mai fins ara, CiU s'ha llançat a la reivindicació sense pors. D'aquesta manera, la primera força política del Parlament de Catalunya en nombre d'escons ha deixat clar que no acceptarà que ningú posi aigua al vi en el procés de redacció de l'Estatut ni en l'elaboració d'una proposta de nou finançament. El líder de Convergència, Artur Mas, ha afirmat que si la resta de partits no ensenyen les cartes sobre el model de finançament que defensen, ell no pensa fer cap altra trobada com la de Miravet (on es van reunir els líders dels partits catalans per fixar els termes del procés de reforma de l'Estatut). Mas, que ja va presentar una pro-

A l'esquerra, el líder de CiU, Artur Mas, que no vol que ningú posi algua al vi en les negociacions del nou Estatut i del sistema de finançament de Catalunya. A dalt, Serafín Castellano, portaveu del PP a les Corts valencianes. Els zaplanistes l'han homenatjat després d'haver abandonat la presidència provincial del partit a València.

posta on la seva formació defensava un sistema de finançament català semblant al del Concert basc, ha deixat clar que està disposat a negociar el model amb les altres formacions catalanes, però no a canviar el "nucli dur" de la proposta convergent. Tant CiU com ERC defensen que sense un bon sistema de finançament és absurd un nou Estatut. Ai, ai, ai...

Dijous, 10 de febrer

Més guerra Madrid-Palma. Ara és el torn de les dessaladores. El Govern balear pretenia construir quatre plantes noves i, segons assegura el conseller de Medi Ambient, Jaume Font, la partida pressupostària del Govern estatal per al finançament de les obres estava emparaulada amb la ministra del ram, Cristina Narbona. Ara, però, a Madrid diuen que només en pagaran dues, amb la qual cosa s'ha obert un nou front, quan encara no s'ha tancat l'anterior pels descomptes aeris que Marid continua sense executar.

Més bronca. El PP valencià continua oferint la seua dosi setmanal d'enfrontaments interns. En aquesta ocasió la cosa va d'homenatges. Serafín Castellano, portaveu del PP a les Corts valencianes i un dels pocs zaplanistes amb capacitat d'influència en el si del partit, rep un homenatge a València després que, en el passat congrés, abandonara el càrrec de president provincial en favor del campista alcalde de Xàtiva, Alfons Rus.

Eduardo Zaplana es desplaça fins al sopar, però no ho fan ni Francesc Camps ni Alfons Rus, i, del Consell, únicament hi assisteixen els tres membres més propers a l'expresident. La gota que fa vessar el got, però, és el fet que aquest mateix dia feia un any de la mort de Manuel Tarancon, exconseller d'Educació i Cultura en època de Zaplana, que encara no ha rebut cap homenatge. Mentre una part del partit acudeix a la missa en record de Tarancon, l'altra s'asseu a taula en un bon restaurant.

(In)cultura

La Conselleria de Cultura de la Generalitat Valenciana està, com els óssos, en plena hivernada i vivint del greix acumulat al llarg dels anys passats. La nova titular del Departament, la successora de l'emprenedora i espectacular Consuelo Ciscar, ja en té prou de pair els deutes i amortitzar els projectes heretats. D'altra banda, tampoc no se li veu gaire empenta per ser quelcom més que una funcionària eficient. La qual cosa –o limitació– pot ser un avantatge per afrontar la política que, al nostre entendre, cal en aquests moments econòmics de vaques flagues. Ço és, una política cultural de modesta i realista volada, orientada a fer caliu més que no a promoure grans fites protagonitzades per personatges de relleu internacional i minutes milionàries. És l'hora d'abastar objectius menys brillants, però indefugibles i de rendiment segur. Per exemple, promoure el gust per la lectura, que al País Valencià s'encongeix progressivament, fins al punt que només Andalusia i Extremadura tenen un hàbit lector inferior. Són dades del 2004. I amb la lectura, òbviament, caldria donar més suport als editors, i molt especialment als benefactors del llibre valencià. I el mateix o aproximadament pertoca dir de la música, dels museus i de les iniciatives culturals d'arrel popular. Tanmateix, haurà d'ajornar-se aquest programa, perquè no hi ha ni un euro per a aquestes despeses i, si n'hi ha, fa falta per tancar forats i mantenir aquest disbarat que és i serà el Palau de les Arts, de l'òpera o del dimoni. Què es pot esperar d'un veïnat el 48,5% del qual declara que no llegeix mai un llibre? I dels seus governants? La Copa de l'Amèrica ens tancarà les vergonyes.

J.J. Pérez Benlloch